

Chùm thơ Hè 1

Hè lại về trong gió chiều bay
Hâm tháng dù trời mài nhớ ngày
Thiên lý sơ giao bằng ánh mắt
Của tình thu tim tim hương say

Hè về trong bóng hoàng hôn
Huyền diệu huyền ảo áp ủ hôn
Đàn cỏ quan san nào cách trở
Cho sương chiều lịm thầm cành non

Hè lại về trong ánh bình minh
Rực rỡ triều dương mặn cuộn tình
Đá vẫn còn trơ làm chứng tin
Hoa tàn đâu dễ oán niềm tin

Hè lại về trong giữa hoang xưa
Từ ấy đến nay đã mấy mùa
Mà vẫn nghe như lần gặp gỡ
“Ngày đàn” êm ái tiếng ru xưa

Hè lại về trong giữa biển khơi
Sóng vỗ ngàn năm chẳng hết lời
Vẹn lặng như dòng ngàn nỗi nhớ
Về con tàu viễn xứ không nói

Hè lại về trong những hạt mưa
Ngọt lịm tình ân biết sao vừa
Để thích dì dảm trong biển phô
Nghe lòng ấm lại chút thu xưa

Hè lại về trong giữa con tim
Mùa chảy thêm thương khie ruột mềm
Đàn biết rõ thường đời áo hóa
Suối tình vẫn lịm đờ ngày đêm

Hè lại về trong cả con mơ
Mây trắng chiều bay vẫn lung hờ
Từng phút mong chim về tổ cũ
Cánh mềm che chờ mảnh hôn thơ

Hè lại về để đón mùa thu
Hè đó là thu - thu tuyệt mù
Thâm thâm chiều sâu trong đáy mắt
Tinh thu diêm tuyệt đến thiên thu

Hè là thu đầu để phân hai
Mây trắng trời xanh một hình hài
Đã ở đầu non hay cuối bể
Mây - trời ngàn thuở vẫn không phai

Dáng hờ

Chiều thuỷ nắng mài bay trong lối nhỏ
Là lối xưa sạo rყng xuống đầu hiên
Gót em về lao xao mài hq đđ
Tôi ngọt ngào chợt tinh giác triền miên

Bao năm rồi đổi vẫn là mộng ác
Tình khôi sương còn thương dâm ní bùn
Trang thê uất để chờ đổi giang bắc
Đã mài bùn ngọt lịm cù niềm thương

Tôi lớn lên trong bao niềm than thở
Tứ hoang sô si tạo mồi duyên dâu
Rồi lỡ hẹn bên sảng trăng cỏ đđ
Cho thu vàng thương mai hụt mài ngâu

Em chợt đến... trả lời tôi tất cả
Chỗ hoang hồn tha thướt chát từ trời
Em không nói... âm thầm như vách đá
Mà ngàn lời bàng bạc khớp trùng khớp

Thật không em? khi sô là không định
May nó thương của cùn hợp nên duyên
Tình dâu bé dán mót dâu thật tình
Thì hoa lòng chợt nở đều cù biển

Bên ghềnh đá đậm rêu phong thảm thi
Trách thời gian lợt lợt mồi ản tình
Một sát na đã là bao thế kỷ
Ôm mồi săn ai trả nợ ba sinh

Chút men đổi tài ném cùa xao xuyến
Đã em ơi! Dị ngọt có chút thương...
Để cho tôi đổi tên bài kinh nguyện
Tiễn em về tận cuối nóc mồ sương

Không tự tình... bao đổi tôi lui lạc
Tìm bến em trong bồng sác áo huynh
Đàn cò ngọt trăng mướn đổi vẫn bợ
Gió thi thảm ca khai nhẹ nhàng tuy duyên

Thi em đó tám thân là cát bụi
Rồi mai đây sẽ sa mạc cát đổi
Bưởng trà hết cùn gì trong cù nội
Chút sương chiều mường cùn mành tình tôi

Hảo ai biết em đã về phương ấy
Trong đêm qua hoa nở trước hiên nhà
Tôi chợt hiểu đồng tái sinh là vội
Còn thuyền xưa về bến cũ ngàn hoa

Bay giờ đây dáng em lá nắng Hạ
Là lối xưa lá rყng sếp hương thiên
Là mồi biếc nở đắng hoa cù ly
Là mướn đổi vẫn một đóa sen thiêng

Hq 84

Dòng

Đêm trời lạnh bao giờ
Ngoài trời gió va vỡ
Muôn vì sao láé đặc
Kết thành một dòng thơ

Dòng đã trôi về rồi
Mùa đông buôn mây trời
Quán chiếc khăn kín niệm
Trào dâng biết bao lời

Tôi yêu màu tim buồn
Của khung trời tơ buông
Trái lèn màu bất hạnh
Cho suối sầu lệ tuôn

Tôi yêu màu tim buồn
Của khung đồi hoa sưa
Và thương em gái nhỏ
Chiều hoang ngù im lìm

Tôi yêu cả nụ cười
Trên môi tim không tươi
Chôn nghìn thu mối hận
Sầu thương của kiếp người

HT Thích Minh Hiếu

Tôi yêu chiếc khăn này
Kết chuyện tình mây bay
Đem phương giàu cảm lụy
Mang theo xuống天涯 dài

Mùa đông áy tôi đã
Hành trang có những gì
Ngoài chiếc khăn kín niệm
Không phải màu sầu bi

Hôm nay đông lại về
Nhìn khăn lòng tái tệ
Tình xưa còn đâu nữa
Tháng bay chút hương thưa

Và rồi đông lại sang
Thời gian hoa héo tàn
Người xưa còn không nhỉ
Họ có buồn mênh mang

Giao cảm hả

Hãy còn đó! Bao năm rồi phương nở
Từng cánh bay nhẹ nhè lạc trong hóa
Ấo học trò nghe thơm ngát nụ hoa
Để quên ngoài dặm đàm trong nắng ấm

Hãy còn đó! Bao ẩn tình vẫn đậm
Chim ngân phương về từ ẩn xén xao
Ấo cả sa thương quá vẫn đẹp mòn
Hồn rộn rã tìm nhau trong ánh mắt

Hãy còn đó! Chiều hành lang dàn dật
Giờ tan trường mỗi bước nở hoa thơm
Đi bên nhau nghe suối chảy về nguồn
Từng lời phopal ngọt ngào dòng sữa mẹ

Hãy còn đó! Bối nắng hóng rộn rã
Chân női chân oán lớp học thản quen
Phấn trắng bông xanh đồi mồi Thuỷ tiên
Bao la quá nhưng sao gần gũi quá!

Hãy còn đó! Sáng lên vì sao lợ
Cánh chiến baong ròn thấp thoáng mòn q
Hồn lòng yêu chim đám phơi tứ đay
Hoa lòng nở... hương thiền đầm tỏa ngát

Hãy còn đó! Biết làm sao diễn đạt
Tình đệ huynh gần gửi tháng năm rồi
Tiếc thời gian như những áng mùn trời
Giờ tạm biệt nghe lòng buồn man mác

Hãy giờ đây! Cửa giang đường khép chặt
Ngân nேo vân chia cách nỗi niềm riêng
Giả từ thời... Thay sáng với ban hiên
Mai xa cách mỗi người có phương lạ

Hãy giờ đây! Chiều hành lang buôn bá
Ông huynh g tướng đá cảng ẩn thầm
Là vùng với tên hồn nhẹ xa xăm
Không giữ được cánh chim trời lữ thú

Hãy còn đâu! Những đêm dài tình tự
Bàu trời khung vàng vạc những vỉ sao
Hết hẹn nhau bị tường chằng phai màu
Tình vẫn đẹp trong màn y giải thoát

Hãy còn đâu! Mỗi hình minh chấp tác
Gió rợn vui tung cánh sô rơi rơi
Tay trong tay tung nhịp thế không lời
Mà nói hết những ngày chúng sống say...

Hãy còn đâu! Tình thương giờ trôi dạt
Phút chia ly thảm nhán nhú bèn lòng
Đà mai nâu gõe bế với đau sòng
Hãy còn đó! Thiên thu tình diêm tuudget

Hãy còn đó! Án tình không nỗi tiếc
Ta cho nhau và thật sự cho nhau
Đài ngàn năm thi phopal vẫn một màu
Thảm đố mai mâu hoa đắng kỷ niệm.

Điết chí ngây giờ từ hứ 83

Giọt sâu... Thu

Gió xao xuyến Thu lại về rồi đó
 Lá vàng bay nghe xao xuyến trong hồn,
 Chiều băng lảng chút nắng vàng xao xuyến...
 Về đâu bờ ngõ bồng hoàng hôn...

Cho tôi xin được một lần ghi nhận
 Hay nhiều lần cũng một ý này thôi!
 Màu Thu tim không nhạt màu hoa phấn
 Giữa mùa Thu rực sáng mảnh sao trời

Trăng lung linh nhường cung đàn huyền ảo
 Gọi tên nhau từng phim nhẹ xa xăm...
 Tôi vẫn nghe ngọt ngào trong tiếng sáo
 Từng mùa Thu, từng chiêc lá thù thảm...

Sao đì vội hối náng thơ diêm tuyệt
 Phấn vàng thông còn lưu luyến gót hài,
 Hai ngợt ngác hay hồn tôi ngợt ngác
 Dám chán về trên những lá khô bay

Ôi! Hâm thang vẫn một màu chung thủy
 Mù du âm băng bạc khắp không gian
 Chút khổ vui đời là con mộng tuy
 Ta say mềm trong tình áo mènh mang

Trăng dương đó muôn đời không dứt sóng
 Cuộn dâng lên bào ảnh của thiên thần
 Mang mùa Thu về từ nơi xa vắng...
 Rồi dập dồn lên tận đỉnh thương thán

Người thủy thủ bên dòng đời nhả khói
 Qua bóng mờ con tàu vẫn hiên ngang...
 Ôi thép cũ từng đi trong bóng tối,
 Mà bình tĩnh sững sững chút hơi tàn

Cho một lần buông neo về gác trọ
 Nghe Thu rơi từng giọt nhỏ trong hồn...
 Cuộc đời ôi bao lần rồi...không...có?
 Kỳ sinh nào còn thơm ngát nụ hôn.

Cho một lần bơ vơ trong biển nhớ,
 Tim dâng Thu cô độc chỉ riêng mình
 Gió mây ơi! Xin được làm tri kỷ
 Giữa biển trán béo bợ kiếp linh đình...

Cho một lần...và một lần thôi nhé
 Vì muôn đời Thu vẫn mãi là thu...
 Linh hồn này xin một lần dâng hiến
 Thương mùa Thu, thương thương mãi...sayet mù

Hoa băng tảng

Ngày xưa em bé tôi thương lắm
Từng nét thơ thu đắng điểm kiêu
Ôi em màu hoa tình bát hạnh
Tim màu em thu nhạt tim em liêu

Rồi những tháng năm trời với vàng
Màu chiều lảng lẽ đón thu sang
Tôi ngồi gõp cánh hoa thương nhớ
Chờ đợi vàng trăng ngập ánh vàng

Tôi vẫn em thương màu tim buồn
Mà không ngày ngắt sóng yêu thương
Của dòng sông vỗ bờ ly biệt
Kể chuyện tình phai lảng khỏi sương

Tôi nhớ chiều nào cũng nắng vàng
Lỡ hành dừng lại gót lang thang
Bên bờ dì vắng hoang liêu ấy
Bồng ngỡ ngàng quen với một người

Đôi mắt sơ giao thay đổi chào
Họ cười như đã quá quen nhau
Ồ! Sao người khoác màu hoa tim
Màu của thương yêu của đời nào

Màu áo thời gian vẫn tim buồn
Bên mái chùa tràn ngập tiếng chuông
Tôi hiểu thời gian là quán trọ
Lie già từ ngã bóng hoàng hôn

Đạo ấy tôi về với giờ sương
Hồn thơ lùm lạc lại bên đường
Người đi nhặt láy tơ trời tim
Đẹt áo ngàn màu ngọt sắc hương

Tôi về quán trọ của ngày xưa
Cốm vàng huynh q đã mấy mùa
Trên áng thư em thương nét mực
Cánh thiệp màu hoa gió đón đưa

Tôi phải làm sao để đáp tình
Gởi người con gái đóa hoa xinh
Gởi người đời nét thơ vung dài
Gởi trọn tâm tư trọn ý mình

Chưa phai thi nhau uống cạn lời
Âm thầm tha thiết của ngàn khói
Tôi xin nhỏ xuống trời thu tim
Một chút tơ hương của emে đời

Lời Thiệu chiều lặng gió

Hu ảo

Sao đến rồi lại đi
Ôi đi là mong đến
Đến đi từ vội thi
Kiếp con thuyền lênh đênh

Người eó rồi lại không
Trong không còn thấy eó
Hữu vội như cơn mộng
Còn mình ta bơ vơ

Mong thực như mây bay
Song hổ đôi tay trắng
Thực hư giặc ngủ dài
Giữa trời đêm sao băng

Ta chẳng muốn gặp nàng
Phù du trong thực thế
Mòng manh chui tơ vàng
Dòng đời thêm lê thê

Ta yêu hạt sương lạnh
Lịm sâu vào tim nhỏ
Ta thèm giọt lệ đá
Mặn mà hiền như thơ

①

Tâm ca / Đòng tâm cảm

Kiếp phù sinh

Ta đến rồi ta đi,
Hai chữ "phù sinh" sao gần gũi quá
Gặp nhau mới biết rằng không lạ...
Đồng luân hồi đâu chỉ mới hôm qua!

Ta gặp nhau bao nhiêu thu rồi nhỉ ?
Chất lọc thời gian eau hai chữ "thâm tình"
Không phải tự nhiên mà mây ôm đỉnh núi
Để cuộn hẹn hò năm tháng hoài thai.

Là Ta... là Em,
Muôn triệu sanh linh bước lần vào biển nhớ
Đẹt mộng vu sơn trên cung điệu ngọt bài
Là trăng... là sao
Tay trong tay, nối thời gian ngập vùi xâу kí ức
Quá khứ tương lai lần lộn bước thăng trầm
Cũng là hai chữ trăm năm
Người dì xâу mộng ta nầm bơ vơ
Cuối vang vỡ nát nghi ngờ
Mây bay vở chủ biết chờ đợi ai...?
Rong hơi trên chốn tuyến dài,
Ta chưa từng đến thù vè nơi đâu...?
Yêu thương nào có sắc màu
Cho ta hai tiếng kinh cầu như nhau..
Viết tặng người đi xa...

Luyến tiếc

Hạ tàn dệt mây vẫn thơ
Tinh thu kết động vần mơ ngọt ngào
Đường tràn một chút duyên trao
Một mùa tao ngộ trăng sao tuyệt vời
Thu về nhặt lá vàng rơi
Rời trong vòi thủy vang lời biệt ly
Ngàn năm ta vẫn cứ đi
Mà sao bên gót có gì hương hương,
Thì ra gấp gáp khỏi sương
Nghe như nửa giấc triều hương bên lòng
Tạ từ quay gánh thu phong
Ôi ướm vần đạo bồng Thiên thèm hương
Cùng nhau hái trái vòi thường
Đem gieo bể mộng nối đường như lai
Tao khẽ nướt vẫn miệt mài
Đá còn hẹn ước...am mây thả hồn...

Ngõ ngàng

Được tin mình vào đại học

Ngày đầu xuân sao bỗng thấy bùi ngùi

Lòng ngổn ngang không biết khổ hay vui

Khi nghĩ đến những ngày chia xa ấy

Tâm sự gì đây gửi hồn lên trang giấy

Màu mực xanh xanh mở rộng tượng lai

Ngày mai đây tung cánh hải hồ bay

Đời từ thứ chí vui bằng danh dự

Nhung vì sao, nghe hành trang viễn xứ

Mặt long lanh mặn mặn men sâu eay

Có ai tin mình đã khỏe chẳng hay

Lệ tình sử rơi trong hồn xao xuyến

Ngoài sân có vài cánh lá vàng bay liêng

Chạm vào nhau như vỡ cả tâm sự

Nói làm sao chỉ hai tiếng tạ từ

Đơn giản quá mà trong lòng giông tố

Qát bụi ơi! Tháng năm là năm mộ

Bia thời gian khắc đậm dáng đơn côi

Cho mình xin chỉ một phút nào thôi

Tren ảnh mắt rạng ngời màu bát tử...

Trời đất mênh mang nhưng cõi lòng mình yên ngự

Một hình hài chưa từng máu mủ

Càng lưu dòng máu đỏ chảy qua tim

Từ ngàn năm đất mẹ vẫn ngủ yên

Đã nuôi dưỡng mầm non đang thao thức.

Để đến lúc khi đối đầu sự thật

Hoa anh tình chớm nở đã với xa

Dù lối đi trải ngập cả ngàn hoa

Giờ tiễn biệt buồn không sao nói được

Ai đó bảo mình dì trên hạnh phúc

Để tự hào ngẩng mặt với niềm tin

Còn riêng mình thôi chỉ muôn lặng yên

Để trọn oẹn hiến dâng niềm nhang nhớ

Lá vàng rơi...rơi ngoài sân bờ ngõ

Ôm ấm thắm lên tiếng tạ từ nhau

Trong lòng mình từng chiếc lá đổi màu

Rồi rơi xuống chôn vùi bao ký niệm...

Xa rời Khánh Huân 88

TÂM HỒI/DÔNG TÂM HỒI

1. Kìếp phủ sinh

2. Từ áy

3. Trái tim hổ mang

4. Tâm ca thế hệ

5. Tâm ca

6. Quê hương lữ thư

7. Tạ từ

8. Tình tự

9. Giao cảm họ

10. Đông

11. Xuân

12. Dâng họ

13. Chùm thơ họ 1

14. Hoa bàng láng

15. Giọt sầu thu

16. Bóng người

17. Hư ảo

18. Tình thu

19. Lặng lẽ

20. Ngõ ngang

21. Tâm sự giữa đêm

TRÒI THƠ DÔNG HỌ THUYẾT HƯU

1. Bài thơ gửi lại

2. Món man sóng vỗ

3. Xôn xao

4. Ươi thiền bụi giế

5. Hoài niệm

6. Tiễn biệt ngàn sao

7. Mây trắng thông dong

8. Tình ngày cũ

9. Đờ dang

10. Mùa tím chiều thu

11. Khác thùy miên

12. Lạc lối

13. Thời nhẹ

14. Đi... về

15. Xu oảng

16. Con suối mộng lung

17. Tựa vào nỗi nhớ

18. Cảnh họa oè tây

19. Tiễn biệt mun

20. Đồi hoang

21. Tiễn một người đi

22. Tình linh sơn

23. Dáng thủy

24. Những nỗi nhớ làm sao

25. Bóng tròn tuổi mộng

26. Đông duyên sinh

TÌNH HỒI HỌ HƯU

1. Tiễn anh

2. Thẹn thùng

3. Mùa thu nhớ mẹ

4. Đường trần tình mộng

5. Thủ thỉ

6. Giọt nắng

7. Ơn biệt mẹ tôi

8. Đau thương

9. Hoài vọng

10. Thương quá mùa thu

11. Tiễn... đau

12. Chùm thơ họ 2

13. Tâm sự

14. Mẹ là tất cả

Là tiếng lòng trong mỗi lúc phát xuất từ đáy lòng của những con tim biết rung động theo nhịp điệu của không gian và thời gian.

Tặng sĩ không phải là thi sĩ nên những vần thơ trong đây không để lựa. Hồ hình thành bởi những phút cảm hứng... là một cơn mơ - là sau giờ thiền định, trên khung trời huyền túa đông sương. Là cơn gió lạnh buốt của mùa đông, hạt mưa nhẹ nhè của mùa thu... và vì thế đó sẽ đến với những ai đồng tâm trạng, khi cảm nhận người xem sẽ gặp một cái gì rất quen thuộc đó là Đề Thơ...

Hoài Phương - Họa 78

Lời bài

Chào đời với cơn nắng của mùa hạ, những bài nhỉ tuôn tự ra đời để tìm dòng suối mắt ngọt ngào êm dịu. Trong cái khát vọng của tháng ngày triền miên bị nhốt trong thai bào tâm hồn huyền diệu, những bài nhỉ quên mất cả tuổi tên, đi lạc vào rừng Thơ để tìm dòng suối trong lành uống với vỗ âm thanh của cuộn sóng rồi cất lên tiếng hót xa xăm... Đàn nhẹ của rừng Thơ đơn láy nhịp cầu tri âm và rung lên những đường tơ tình tự. Diện đạt cái thân thương của tình người, cái êm ái của thiên đường ký ức, sự vui buồn của những cuộn lao ngộ khói sương và tâm sự của thế hệ sau những ngày hành hương dài diệu vợi.

Nghìn ngữ oán oè thường nhưng âm điệu vẫn ngọt hương... từ những điệu ra bồng bệnh của mẹ ngày xa xưa xin được dệt thành suối Thơ bên rặng trần thế, và ngày nay gột phiêu bạt mồi mòn tác giả xin dừng lại gởi lên suối biếc và ngủ giặc ngàn thu, hòa với hư vô để đi vào đại thế...

Thôn cỏ, những ngày cuối Đông 81

Hoài Phương Huyền Ưng

Quê hương lữ thử

Từ đâu đến có duyên gì bạn nhỉ!
Ta về đâu... trong cát bụi cuộc đời
Đong từ sinh mình vạn kiếp xa chối
Giờ tao ngã bèn bể đời giông tố

Ngàn năm trước ta còn trong hoang lè
Còn cõi mang bào ánh của hư không
Màu thi nhân ai biết đã xuôi dòng
Kết tình thế nở thành hoa vũ trụ

Rồi từ đó bèn chia cắt tình sử
Minh vào đời mang nặng nợ phiêu linh
Mẹ trầu gian chưa cười trọn bình minh
Đã lịm khóc cho hoàng hôn tình ảo

Đời pháo đón chung minh trong mưa bão
Mắt thư ngày còn oanh liệt u buồn
Đời môi hồng dào dạt sóng yêu thương
Tee oanh giỗ... chưa chan tình lữ thử

Ta gặp nhau bèn eung đau tình tự
Mà giây tờ từng phim nhịp trong hồn
Minh nhìn nhau còn phất nụ hôn
Qua thuỷ ää... thuở giao tình huyền diệu

Bạn không nói mà tôi ngầm chờ hiến
Nhịp tim rung trong ánh mắt xa vời
Chút nắng vàng hay chiếc lá nhẹ rơi
Là tất cả ngôn từ đây... bạn nhỉ!

Ngày xưa đó mình là hoa thế kí
Thì giờ đây là trái ngọt thơm hương
Là mây hồng vê tận đỉnh mờ sương
Là nắng nhẹ vỗ về đời khổ lụy.

Gót phiêu bồng minh tơ thò chân lý
Một tâm tư leon vẹn hiến cho đời
Thì tình nào eung sương khói mà thôi
Buông tất cả khi sen vàng yên ngự

Ta gặp nhau chưa eun dòng tâm sự
Đời khói mây mửa cuộn áo phong trần
Đường viễn du đáp trả nợ tha nhân
Chiều quán trọ, chút duyên này tri kỷ

Rồi mai đây... khi già từ biển phố
Bạn về đâu làm ấm lại cuộc đời
Đem đạo tình tâm mật khắp muôn nơi
Xin mãi nhớ cảnh chim trời "Huyền Tứ"

Tâm ca

*Lặng thang giữa bể hoan hỉ
Loạn ruộng hoa kiếp thời rồi eme đau,
Trần gian đặt gót mướn mướn
Ta nghe ý tự eme trào tâm tư...*

*Ôi trại cô!
Tử hành tinh nào ta chayen kiếp
Mà cảm nghe một trời đó thân thương,
Có phải chăng một trung hồn đó nhịp?*

*Ânh hào quang kết tụ khói phong sương...
Giờ trú tịch...
Tử có thay thời gian đánh dấu
Ta trời luồng dệt áo bể dấu,*

*Tháng năm đau nhợp vồng sầu
Đảng say cô! kiếp con tàn thế nhân
Ta trái tim đó màu bát diệt
Màn ngàn năm chung theo gót phong trần*

*Điết bài ca lối bì hàng tha thiết
Có võ chung kết nỗi nhạc xù xẩm...
Mặt trời lên cao
Ta thui giặc khi náo...*

*Bên bờ sinh tử dâng cao
Sóng vỗ mình dập ngọt ngào thân đau
Một mình ta lê bước
Để quên bụi vô thường,*

*Nghé gõi mình thu thuật
Trên lối mộ đầm sương
Đâu đây một tiếng chuông chùa,
Bao nhiêu trán lụy ngón xưa tật tổ.*

*Rồi trái tim nỗi lối chuông thoát tục,
Tiếng đàn xóm có tỳ cát lối kinh
Từng âm thanh sác dịu qua lá trúc
Cú Diệp cuối triện báu mài lung linh...*

*Và tâm ra hai ngàn năm điểm tuyệt
Vé nay rồi thơm ngát niềm thương
Và mây hồng mang theo bao ảnh tuyệt
Rực rỡ khung trời quyền tòa khôi lương*

*Sắc tím thi không tâm chẳng động
Hồng vòi trại khói ngàn dặm,
Bé trán tỳ tại lối thuyền
Cứa tung đồi cánh thiên nguyên sác me,*

*Huyền xưa in đậm nét thơ,
Huyền xưa quay quanh vượt bờ tử sinh.*

Huyền tử khách

Tâm ca thế hệ

*Tử đất Ăn với nụ cười Cà Diếp
Hàng cành hoa ngàn thuở vẫn không lời,
Ướt tròng khói một chiếc hài bất diệt
Đạt Ma cười thương cảm cánh tay rơi...*

*Pháp an tâm làm vỡ tung Thiếu thất,
Thần Quang vỡ buồng kiềm chằng ehn nghi
Đạo là thế! có qì đâu bí mật,
Phật ngữ diệu huyền tam tạng khắc ghi.*

*Đong suối Pháp xuôi nguồn non nước Việt,
Điêu Ngự Khán Tôn, Thương sú nhảy trần
Một Vạn Hạnh linh suy đời chẳng thiết,
Trí tuệ rạng ngời, giữa thế sự phù vân...*

*Đừng tưởng rằng, "Xuân tan hoa rụng hết",
Quá khứ vinh quang hiện tại chuyển mình,
Đây mai trường bao tâm hồn thốn thót...
Bốn thu dài thế nhảy với tâm kinh.*

*Chúng từ Phật phải kết thành quả giác,
Sự nghiệp Tăng sinh mang trí tuệ vào đời
Ai đảm bảo... trán gian không là đất Phật?
Tuổi trẻ ngẩng đầu... trán eau rơi rơi....*

*Oài hạt cát có qì đâu đáng nói
Thế hệ này xác chứng bởi niềm tin
Một đêm lửa người lên soi tam giời
Tiếng hét vào đời, tinh giác triền miên...*

*Ngày mai đây đàn chim trời vỗ cánh,
Che mắt cuộc đời suối Pháp, lời kinh
Mãi mãi nhớ ngày nào chung tổ ấm,
Bài học vỡ lòng "Thực tịnh duyên sinh"...*

*Xin góp nhặt chút tâm tình lữ thú,
Làm hành trang tặng pháp hữu quan xa...
Ghi vào đâu? Ba thời đều không có
Tâm chan tình thơm ngát vạn hương hoa...*

Ngày ra trường, Tăng sinh T Minh Hiếu 92

Tâm sự giữa đêm

Đêm nay trời tròn giờ đồng bay
Trăng vẫn còn say giấc mộng dài,
Giờ lê phong đèn hồn bù khách
Âm thầm hoài vọng cuối trời tây.

Mỗi gót phiếu bông đã mẩy thu
Đông đến rồi đã đông tự từ
Cửu ngõ béo mày đổi tan hợp
Lòng người chai đá nỗi ưu tư

Quán triết đổi thay đã mảng lún
Một mai thuyền tách kén Phù Dân
Lối xưa ả kìn hồn thu thảm
Chanh luộc đường xa thoảng hăng khuông

Nóc bay mây đê gió vùn mây
Khúc đậm trong tim những tháng ngày
Chạm cách xa lòng nghe đồng đồng
Ấn tình mới biết đã ngô usg

Gió lặng bên hiên mảng khóm dừa
Chẳng như tâm sự thuỷ xa xưa
Lòng yên bồng tối lam nhảm chướng
Mấp máy lời thương ánh sao đưa...

Rồi có nhận chàng và em lè
Ngón tay trần ngập mài không nói
Xác xác hoa lá đêm tâm sự
Tặng em trao về chỉ người thôi...

Khôi cỏ mài tơ rau lạnh lùng
Đông leu môi nhỏ chửi yêu thương
Hoa cay vành mắt ngây mai áy
Ké ở người đi bao vần sương

Hi muôn nỗi leu chửi tụi
Thế nhưng mây trắng vẫn vỗ lự
Đua trắng về tận phương trời áy
Để lại ngàn san nhẹ thấu thở...

Cánh rẽ còn đây chưa đổi thay
Còn hóng dùi hương thả tóc mây
Nhưng hồn đã chém bao giờ áy
Tứ do người dì ơi có hay...

Đêm vắng canh khuya nhớ đến người
Nhớ hình dáng áy em cuối天涯
Bóng hoảng tan vỡ thiên đường mộng
Thời gian ơi xin hãy dừng trôi...

Bướm trắng với hoa chắc kẽm vui
Còn đâu những vùng ngâm mây trời
Gió cười sướng thảm bờ mì nhỏ,
Tiếng ngọt lối trong e ấp môi

Chưa bao giờ chán đã thấy buồn
Canh khuya ngồi ngán sối tê buông
Nhẹn ơi! Sao dệt mầu lụa biệt
Để nỗi lòng ta ngập bàng sương

Hành trang chưa khoác lót mènh mang
Ký niệm trúc đồng thương ngút ngàn
Chẳng biết ngày mai trời viên xá
Cố về nỗi lại chán thời gian...

Gió lạnh làm chí lạnh giữa khuya
Chợt lòng tràn trở nỗi phân chia,
Phóng đơn cảng thầm tình trai laj
Sẽ phải chờ mường biết mây múa

Mình khó bao nhiêu hiếu được người,
Đêm dài tâm sự bao giờ nói
Tán đem ả kìn trong tim nhỏ
Hành ảnh thương yêu mài tuyệt vời...
Đêm trời giế...



Tập Thơ

Trôi theo dòng thực hư

HP - Nguyệt Tử Khách

Tạ từ

Mai xa rồi sao...! Minh vè đâu hối bạn,
Không ve kêu mà xao xuyến trong hồn
Đương vẫn rơi, rơi từng cánh mên mang,
Trong ký ức ngập tràn màu ký niệm...

Mai xa rồi sao... bốn mùa Thu mây tím
Mình vỡ tư ôm cặp mìn mồi eudi,
Mặc dòng đời đuổi trôi vè vô định
Giờ băng hoàng thời gian ngỡ ngừng trôi

Mai xa rồi sao... suốt đời là chủ nhật
Cổng trường bơ vơ hình bóng cù dâu rồi
Hàng lang vắng lạnh lùng mong nhịp bước,
Bàn ghế buồn, khẽ gọi... có nhau ơi!

Mai xa rồi sao... Thầy không còn trò cũ,
Màu băng xanh phấn trắng kè ám thâm
Bụi nhớ thương rơi từng trang sách nhỏ
Lè nhẹ nhè bay theo gió xa xăm...

Mai xa rồi sao...! Ủn thát buồn bạn nhỉ
Hồi gì đây ngôn ngữ hóa dư thừa,
Phút giây này ướt giò mình tan biến
Để ngàn đời thôi hai tiếng - tiền đưa

Nhưng bạn thân ơi!
Tạm chia tay thôi... trong một trường một lớp,
Tạm xa cách thôi... trên một ghế một bàn
Cùng lý tưởng đầu dòng đời tan hợp...
Đường trời nào ta cũng chẳng lý tan...!

Viết cho ngày từ già mai trường Phật học Vạn Hạnh,
Sài Gòn đường 92, Huyện Tứ Kênh

Tình thu

Trăm cánh bướm rủ nhau về đưa tiễn
Chút phấn vàng mới rụng xuống đổi thuong
Ai đứng giữa hương mờ còn quyến luyến...
Có thảng buồn trong đáy mắt hay không...!
Về đâu nhặt chút thu xưa
Đang lên ánh mắt giữa mùa lá bay
Xót xa cho cánh hạc gác
Ngàn năm mây bụi vẫn say hải hố
Tim đâu được hạt lệ lùi
Ươn trên mắt mẹ điểm tơ ngọc ngà
Lối mòn tỏa ngát hương hoa
Đường về quê mẹ ngập tà áo bay
Xin cho một chút hương này
Hồi hương ngàu eù còn say mộng lành
Gặp nhau trong đáy mắt xanh
Tình Thu kết đọng xây thành lưu ly...

Tình tự

Xin cát bụi thời gian ngừng trôi đứng oè bên ấy
Cho tình người còn động lại hôm nay
Xin mưa nắng mây hồng... ngập trời phương ngoại
Cho lòng buồn mất biếc eung u hoài!

Những hành giả dường chán sương chiểu lữ khách
Thoáng tao phùng biển biệt áng mây bay,
Cõi mộng mênh mang - hững hờ vọng dài
Tha thiết thương đời mùu áo khai lai.

Bên song cửa giữa mùa Đông băng giá
Lửa từ bi rực rỡ trái tim thiền
Hạt kết nụ trên thác ghênh sỏi đá
Chiếc lá vàng buông thả cõi sầu miên

Cho là nhện chui bụi hồng bên gối
Ôang trăng khuyna quanh qué bóng đi oè
Một chiếc hài giữa dòng đời muôn lối
Thánh thơ vào trần thơm ngát đường quê...

Chút hoài cảm dành cho mùa An cư Quảng Đức 2014

Trái tim hồn mộng

Bạn có biết trong những ngày đang sống
Để mộng đời theo năm tháng phủ bàn
Bạn đã mang em, chịu ngả bao lần
Cho ai đó... ẩn thầm không thấy dáng

Là thế đây hãy suy cùng nghĩ em
Trở vào dòng rêt buốt lạnh thế lương
Áo ấm đâu để ngần cần gió sương
Cứ dật chí ai đau thành nỗi áo...

Mưa như trái ngoài kia giông bão,
Bạn bình yên thường thức trà thơm
Trong căn phòng đây dù mọi tiện nghi
Bên nệm ấm chau êm chờ ai đó...

Đi với tôi, bạn có ra ngoài phố
Thấy bao người đời rách chưng cợt ăn
Sóng ruột đói trong cơ xác lầm than
Mợ đầu muôn nhưng là sao giải thoát?

Đất và cả đời tim ra đồng bạc
Bằng lè nhôa pha đậm với mè hỏi
Để cẩn toàn mảnh áo bài cơn gió
Đời là thế khẽ dan là hồn lị...

Không có loại mây nào mạnh hơn trái tim màu đỏ,
Ông ta luôn đưa mưa khắp châu thân,
Mỗi phút giây nhịp thở đã bao lần
Khúc thế đó bạn mang em không chờ...!

Thơm nhẹ những ngát ngay như hương sứ
Hạt mù biển như sữa mẹ đầu môi
Xa mà gần chỉ nghĩ đến tên thời
Là trán ngập trong tim rồi đây bạn...

Ký diệu, em đêm chẳng bao giờ ngao ngáo
Chuyện ngày xưa hay bắt chẹt hôm nay
Một nụ cười, vẫn thư nhở, mưu bay
Tìn vần chưa và ấp gác ngày tháng

Bạn không tin, đừng cho tôi quá đáng
Hàng vài giang mầu chung trở về tim
Thì trán gian vĩ trỵ đã ngả ghen
Bạn hối tiếc vì còn đâu ruột sống.

Xin tặng bạn—một trái tim hồn mộng,
Khác ghi trong đời hai chữ yêu thương
Ký vật này muốn thuở vần ngát hương
Trăng mài sáng cho mùa hàn hương nhô...

Thôi nhà bạn... trán gian là quân trại
Ngày mai nay hai nẻo biết số đâu
Bạn và tôi cùng lực bước chiếm bao
Khi chót tình chỉ còn lại trái tim ghen giắc...

Từ ấy...

Từ ấy là bao giờ ấy nhỉ!
Loại thuốc nào để đo được thời gian
Người chính phu đậm nát néo quan san,
May chiếc lá nhẹ rơi chiều thu gió...

Giáé thiên thai lạc vườn hoang bô ngô
Bước vào chơi cho ngày tháng tiêu tan
Lòng ngập ngừng rời trái rộng thênh thang
Là từ ấy... nghe mình sao khan kháe

Rồi từ ấy khi mưa rơi lái đặc
Không thấy buồn vì duyên eở từ đâu
Mưa cứ rơi như trời nhỏ dòng chảy
Mình cảm nhận chẳng có gì xao xuyến...
Rồi từ ấy... mặc thế nhân nhiều chuyện
Bỏ ngoài tai như gió thoổi mây bay
Men europe đời chưa uống đã dần say
Mình sảng sướng tìm ra người tri kỷ...
Rồi từ ấy... tháng ngày thời hoang phi
Đã hùng hờ eở biếé cung hồn ghen
Mỗi phút giây tồn tại đến vĩnh hằng
Kết gom lại trong thiên đường kỷ niệm.

Thú tuyệt vời thủy chung như hoa tim
Ương chót buồn nhưng điểm tuyệt thanh tao
Màu thủy chung... và mài mài ngọt ngào
Cho đồi mồi mài thì thảm... Từ ấy

Từ ấy bỗng nghe lòng trè lại
Lang kinh hồng vạn vật cùng vui lây
Hồng chiều vàng đượm thảm cuối chân mây
Thiên thần ngự trong hồn mình từ ấy

Từ ấy đến... âm thảm bài giao hưởng
Phút nhập thần tan vỡ mọi âm thanh
Thốn thót, đam mê, đón dập rồi anh lãnh
Tổng hợp lại để lắng nghe... Từ Ấy

Xuân

Hụ hồng nhung thơm ngọt
Rộ nở đón xuân sang
Chút yêu thương bàng bạc
Thắm e ở nội hoa ngàn

Khuông lòng bay theo gió
Mang vạn lời chúc xuân
Đôi bướm vàng bờ ngỡ
Hép vào nhau ngọt nồng...

Thù thảm trong cát bụi
Sỏi đá lại gần nhau
Gót hài xuân muôn thuở
Luồn về nghe xôn xao

Biển mặn hay non cao
Mùa nắng xuân ngọt ngào
Hòn lên từng nỗi nhớ
Rồi biển biệt ngàn sau

Sao đến rồi lại đi
Ôi đi mà mong đến
Đến đi rồi oô thi
Kiếp con thuyền lênh đênh



Người e ở rồi lại không
Trong không e còn thảng e
Hữu vô như e còn mộng
Còn mình ta bơ vơ

Mong thực như mây bay
Song hồ đài tay trắng
Thực hư giái ngủ dài
Giữa trời đêm sao băng

Ta chẳng muốn gặp nàng
Phù du trong thực thế
Mông manh chút tơ vàng
Đong đòi thêm lè thè

Ta yêu hạt sương sa
Lịm sâu vào tim nhỏ
Ta thèm giọt lệ đá
Mặn mà hiền như thơ